

Завжди відстоював справедливість

Шістнадцятого січня в Україні вшановують захисників Донецького аеропорту. Вони 242 дні, з 26 травня 2014-го по 22 січня 2015 року, тримали оборону цього стратегічного об'єкта. Аеропорт обстрілювали з артилерії, «Градів», мінометів, танків, цілили у бійців ворожі снайпери. Попри нескінченні спроби захопити летовище герої позицій не здавали. Мужність і незламний дух цих воїнів вразили навіть ворогів. Їх почали називати нескорених захисників ДАПу кіборгами, бо тільки роботи здатні витримати настільки важкі умови і випробування. За майже вісім місяців протистояння артилерія ворога практично знищила важливі частини летовища. Останньою 13 січня 2015-го року від масованих обстрілів, завданих агресором, впала диспетчерська вежа ДАПу - спостережний пункт військових ЗСУ. В наступні дні, 18-21 січня, внаслідок підриву терміналу ДАПу загинули 58 захисників, які героїчно відстоювали цей плацдарм. А 21 січня ухвалили рішення відвести українських військовослужбовців з нового терміналу, бо той був уже повністю зруйнований... За офіційними даними, під час оборони Донецького аеропорту загинуло понад 200 воїнів-захисників, 440 отримали поранення, 16 потрапили в полон. Багатьох захисників ДАПу відзначено державними нагородами, багатьох, на жаль, померло. Назва «кіборги» стала символом, і для нас усіх є уособленням незламності бойового духу, стійкості, героїзму. Серед тих, хто захищав Донецький аеропорт, були і бійці з Рівненщини. Назавжди в когорті «кіборгів» залишилися наші земляки Василь Жук зі Здобунова і Юрій Дацюк з Глинська. Саме про Юрія наша подальша розповідь.

СИН - ПРОМІНЧИК СОНЦЯ

У кожній сім'ї з появою первістка не тільки додається клопоту, в ній примножується щастя. Батьки не тільки збудуються про маля, вони, скрилені радістю, мріють про світле майбутнє для своєї дитини, з вірою просять у Господа їй доброї долі. Раділо народженню синочка і подружжя Марії Петрівни й Анатолія Леонітовича Дацюків з Глинська.

Їх маленький, якого назвали Юрою, вперше глянув на світ 27 січня 1987 року. Ріс допитливим, активним хлопчиком. А ще - добрим, працелюбним, привітним і товаришським. Не цурався сільської роботи, змалку охоче допомагав мамі й татові по господарству, трохи старшим залюбки доглядав коней, яких утримували.

Юра завжди мав багато друзів, адже був щирим, нікого не ображав, завжди відстоював справедливість. Він полюблив «крутити» велосипеди й мотоцикли, грати у во-

лу. Згодом його призвали на строкову військову службу. Попри те, що хворів на астму, від повістки не відмовився, комісію медичну якось пройшов. Строкову з честю відслужив у десантних військах. В армії набув низку важливих навичок і гарту. Після повернення додому влаштувався на роботу в лінійний відділ міліції. Вирішив здобути вищу освіту і вступив до Одеської юридичної академії. Навчався заочно і працював. Тепер уже сестра була помічницею при підготовці до сесій, хвилювалась і вболівала за брата-студента. Батьки тішилися й гордилися ними. Через деякий час довелось хлопцеві скуштувати й скропленого потом заробітчанського хліба - трудився з бригадою земляків на будовах в Україні, потім уже й за кордон виїжджав на роботу. Допомагав рідним, мріяв про щасливе гідне життя не тільки для себе, а й для всієї України. Але шлях, що прокладала йому доля, змінила війна...

би Присяги він не порушить. Брат так і вчинив. Щойно дізнався про повістку, попрямував до військкомату, попри астму, знову зумів пройти медкомісію, - згадує сестра Юрія Тетяна. - Спершу хлопців з того призову направили на військовий вишкіл у навчальному центрі в Яворові, що на Львівщині, далі вони мали вирушити в зону АТО. Юрі тоді ще дозволили навідатись додому. Приїхав. Провідував мене в лікарні, де вагітної перебувала на збереженні. Підтримував, жартував. Ми багато розмовляли. Звісно, і я, і батьки дуже тривожились, але ніхто з нас тоді не допускав думки, що ті зустрічі можуть бути останніми... Тривав перший рік війни, забезпечення в армії належного тоді не було. Тож перед відправкою в АТО ми збирали необхідне солдату спорядження як могли. Багато у цьому допомогли волонтери, за що їм дуже вдячні. Юра поїхав на Схід влітку, у серпні 2014-го...

Він служив у 80-тій окремій десантно-штурмовій бригаді, був навідником. У складі свого підрозділу виконував завдання із захисту України. Костянтинівка, Піски, ДАП - таким був його фронтовий шлях.

- Юра - завзятий патріот, завжди підтримував бойовий дух побратимів. Чесно дружив, відстоював справедливість. Своєю швидістю

правили на захист Донецького аеропорту. Впевнена, всю правду про те, яке там було пекло, знають тільки ті, хто брав участь в обороні летовища. Ми ж дізнавалися що відбувається у ДАПі, дослухаючись до новин... Знали про нелюдські умови, жахливі обстріли... Але Юра нам жодного разу не покаржився, не сказав, що йому страшно чи складно, навпаки - підбадьорював і нас, і побратимів. По телефону ми спілкувались чи не щодня. Розмовляли ще і на Водохреще, 19-го січня. А 20-го звінок з братового номера ще був, але голосу Юри ми вже не почули...

ПАМ'ЯТЬ. МАТЕРИНСЬКА НАДІЯ

Спочатку надходили повідомлення, що Юрій в полоні, його рідних запевняли, що він буде першим, кого обміняють. А потім родина отримала страшну звістку: згідно з результатами експертизи ДНК, їх син і брат серед загиблих. Почорніли від горя батьки, плакала сестра. Тато і дядя Юри вирушили у найбільшій і найчорнішій дорогу. Воїн повернувся додому навесні, у квітні, в закритій труні. Поховали героя в рідному селі...

За мужність і звитягу Юрій Дацюк нагороджений (помертно) орденом Богдана Хмельницького III ступеня, нагрудним знаком «За обо-

сестрички, Тетяни, зумів стати братом-підтримкою, братом-надійним другом, братом-захисником. «Ми були дуже дружні, стояли один за одного горою», - згадує Тетяна.

СТЕЛИВСЯ ШЛЯХ

У 2004 році Юрій Дациук закінчив Глинську шко-

НА ЗАХИСТ БАТЬКІВЩИНИ

- Коли Юрі принесли повістку, його не було в Україні, саме працював за кордоном. Тому не хотіли одразу казати. Знали: наш Юра не стане ховатися. Для нього Батьківщина – святе, складеної під час військової служ-

б доброту запам'ятався не тільки товаришам. Ми й зараз спілкуємось з волонтеркою з Костянтинівки, вона там допомагала нашим бійцям, так познайомилась і з Юрою. Відгукується про нього тільки з повагою, - розповідає Тетяна. - На початку січня 2015 року підрозділ, в якому служив наш Юра, на-

рону Донецького аеропорту», на будівлі школи у Глинську на його честь встановлено меморіальну дошку, з пошаною згадують його земляки.

Лише материнське серце Марії Петрівни, всупереч всьому, повниться надією, що її Юра живий, і вірою, що він колись повернеться...

Олена СНІЖНА.